

[Paul Schlüter.]

med det fremtidige forsvarssamarbejde, og dér vil jeg gerne give udtryk for støtte til det synspunkt, som den danske regering har viderebragt til vore europæiske samarbejdspartnere. Jeg synes, det må være rigtigt, at vi bestræber os for, at i fremtiden som i fortiden skal forsvarssamarbejdet foregå først og fremmest inden for NATO-organisationen. Der er to gode hovedgrunde for, at det må være det danske standpunkt. Den ene er, at i NATO er USA og Canada med og skal fortsat være det, og den anden er, at det nok vil kunne bidrage til at lette Sveriges deltagelse i det europæiske samarbejde på markedsområdet, hvis det forsvarsmæssige stadig ligger i NATOs regie og ikke inden for EEC-forhandlingsområdet. Der er altså intet, der taler for, at det skulle være nødvendigt i en nærmere årrække at opbygge overnationale politiske institutioner i Europa, men det forhindrer os på den anden side ikke i at koordinere vore synspunkter, så vi skaffer os større respekt for Europa og større indflydelse for Europa.

Udenrigsministeren gjorde en række betragtninger gældende og gav en række oplysninger om udviklingen i Det mellemste Østen. Udenrigsministerens synspunkter kan jeg tiltræde, og jeg har ikke meget at føje til. Vi må naturligvis være opmærksom på, at nu er vi gået ind i en fase, hvor vi nok fortsat har faktisk ildophør, men der er ikke længere nogen aftale, som binder parterne, og derfor må vi imødesee en risiko for, at fjendtlighederne mere eller mindre tilsigtet igen kan blusse op.

Jeg synes, vi må hæfte os ved, at der i hvert fald i én retning har været en bevægelighed i forhandlingerne om en løsning af problemerne i Det mellemste Østen. Jeg tænker på dette, at Den forenede arabiske Republik nu har givet udtryk for, at principielt er man rede til at slutte en fredsftale med Israel. I dette ligger, at det nu skulle være inden for mulighedernes grænse at opnå den anerkendelse af Israel fra arabiske staters side, som Israel selv gennem årene

har lagt så kolossalt megen vægt på, hvad man udmærket kan forstå.

Men tilbage står unægtelig de svære problemer omkring den israelske tilbagetrækning af tropperne i de områder, som det har besat. Danmark må i det omfang, vi kan gøre det, fortsat støtte Jarrings mæglingsbestrebelse, og det må vel fortsat være således, at udgangspunktet er sikkerhedsrådsresolutionen fra november 1967.

Udenrigsministeren berørte i sin redegørelse, at dersom der i forbindelse med en løsning af problemerne kan opstå ny mulighed for stationering af en FN-styrke i området, bør Danmark være rede til at deltage i en sådan styrke. Det vil jeg gerne give min tilslutning. Men jeg vil også godt føje til, at vi jo havde triste erfaringer omkring betingelserne for udstationering af den forrige FN-styrke. Vi så, at næsten fra den ene dag til den anden var det muligt at sætte denne FN-styrke ud af funktion, og derfor må man efter vor opfattelse være meget omhyggelig med udarbejdelsen af betingelserne for en ny FN-troppestationering i Det mellemste Østen. Det bør være således, at det ikke blot afhænger af parternes egen vilje, om udstationeringen øjeblikkelig skal ophøre. Det bør være sådan omkring en ny stationeringsaftale, at tropperne skal forblive i området, så længe De Forenede Nationer skønner, at deres forbliven i området er nødvendig.

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger om problemerne i Det fjerne Østen ud fra det synspunkt, at Danmarks muligheder for at øve påvirkning nok er uhyre begrænsede. Jeg vil gerne tiltræde den beklagelse, som indeholdtes i udenrigsministerens tale, af, at konflikten har fået udvidet territorial udstrækning. Det er frygtelig trist, at denne krig også berører en række af Vietnams nabostater.

Men jeg synes, at det retfærdigvis skal nævnes også under debatten i dag, at baggrunden for udvidelsen af den militære konflikt jo ligger i, at Nordvietnam igennem en årrække har krænket Laos' og også Cambo-